

Liels gliemežvāks,

Kas izskalots krastā

Dedz simtiem gaismiņu:

„Bērniņ – nāc un mācīties sāc!”

(Ralfs Leinasars)

Gliemežvāks

Salacgrīvas vidusskolas avīze

2016. gada Marts Nr. 3

25. marts- Komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena

Mūžam nedzīstoša sāpe mūsu tautas dvēselē

25.marta deportācijas skāra apmēram 2,28% no visiem Latvijas iedzīvotājiem. Tas bija valstiski organizēts genocīds, noziegums pret latviešu tautu, kam nav un nevar būt nekāda attaisnojuma vai noilguma.

Deportācija bija milzīga patvaļa, kad cilvēkam, nenorādot nekādu vainu, konfiscēja visu mantu un uz mūžīgiem laikiem aizsūtīja svešumā.

lai represētie atgūtu godīga cilvēka vārdu. 1949. gada 25. martā deportētie pilnībā tika rehabilitēti tikai pēc 1989. gada.

Daudzi nomira ceļā, citi neizturēja necilvēcīgos apstākļus un palika uz mūžiem aukstajā Sibīrijas zemē. Savukārt citi, kas izgāja šos moku ceļus un pēc daudziem gadiem atgriezās Latvijā, bija zaudējuši veselību, iedzīvi, kā arī tiesības veidot normālu dzīvi. Tā bija pēc savas nežēlības vēl neredzēta akcija, valstiski organizēts genocīds.

vēkus un vienlaikus paust savu sašutumu par šiem noziegumiem. Par komunistisko genocīdu skolēni mācās skolā vēstures stundās. Visiem ir jāsaprot, kādu postu mūsu tautai savulaik atnesis totalitārais, komunistiskais režīms.

Apstājies, mūsdienu cilvēk,
Un ieklausies vēstures soļos:
Pirms sešdesmit septiņiem gadiem
Raudāja Latvijas zeme
Tūkstošās cilvēku balsīs.

/Prof. Antonijs Zunda/

Starptautiskā likumdošanā to

Pēc 1956. gada liela daļa izsūtīto tika atzīti par nevainīgiem un viņiem atļāva atgriezties Latvijā. Izsūtīšanas brīdī konfiscētais īpašums netika atdots un vajadzēja pāiet vēl ilgiem gadiem,

sauc par noziegumu pret cilvēci, kam nav un nevar būt noilguma. Mūsu pienākums ir nekad neaizmirst par šo tautas traģēdiju, pieminēt nevainīgi cietušos cil-

Kas mums ir Latvija?

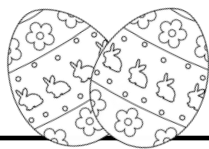
Latvija ir mana dzimtene, manas mājas. Es mīlu Latviju tādu, kāda tā ir. Es te dzīvoju un dzīvošu. Ārēji es neizrādu, cik ļoti mīlu Latviju, bet sirdī mana mīlestība un atbalsts ir milzīga. Es novēlu Latvijai spēku, izturību, veiksmi!

Līva, 4.b

Latvija ir kā maza bizbizmārīte lielajā Pasaulē. Taču es to redzu lielu, zaļu, kalnainu, bagātu ar upēm un mežiem. Latvija ir mana dzimtene. Tā pārcietusi daudzus karus un asiņainus laikus. Es zinu Latvijas vēsturi! Es mīlu Latviju!

Laura, 4.b

Lasi tālāk!

Redakcijas vēstule

Pavasaris šogad nāk lēnām, liekas, ka negribīgi. Pavasara nākšana rada lielas pārmaiņas dabā. Daba vienkārši mainās katru dienu. Notiek cīņa starp ziemu un pavasari. Un pavisam drīz

pasaulei, kur zied pirmie sniegpulksteņi, un tad jau pavisam droši varam teikt, ka ilgi gaidītais pavasaris pie mums ir atnācis. Putni ir kā jauna, siltāka un gaišāka gadalaika vēstnesis. Sa-

rādām savu sajūsma par jaunā gadalaika atnākšanu. Skolēni ir spilgtākais piemērs tam, ka cilvēka iekšienē notiek lielas pārmaiņas. Arvien mazāk gribas domāt par mājas darbu pildīšanu. Arvien grūtāk būs nosēdēt skolas solā, kad klasi piepildīs siltie saules stari. Ir aizvadītie skaistākie pavasara svētki - Lieldienas. Vai esi redzējis jau pirmos, krāšņos pavasara vēstnešus-auriņus? Es tos jau redzēju! Pavasara nākšanai ir gan plusi, gan arī mīnusi, jo tas viss var aizvilkt no ikdienas pavisam tālu, un tad jau tas vairs nav labi, jo daļai no cilvēka tomēr ir jāpaliek realitātē un jāturpina ikdienas ceļš. Labais vienkārši ir tas, ka mēs sapņojam un nododamies savām vēlmēm. Bet neaizmirsīsim, ka līdz skolas beigām tomēr vēl ir divi mēneši. Saņemsimies! Priekšā mērķis - labi beigt mācību gadu par spīti pavasara vilinājumiem.

uzvarēs tieši pavasaris ar saviem saules stariem, un tad daba varēs pamosties pilnībā, un mēs izbaidīt tās skaistumu, ko pa ziemu jau esam piemirsuši. Mostas augi, mostas dzīvnieki. Putnu savstarpējā sadziedāšanās ziņo

lacā mājvietu atraduši vairāki gulbji. Vai uz palikšanu? Tas pat mums nav zināms. Bet galvenais jau ir tas, ka, nākot pavasarim, maināties un mostamies tieši mēs – cilvēki. Katram no mums ir savs veids, kā mēs pa-

Liels paldies visiem šīs avīzes veidotājiem! Bez jums neiztikt! Lai visiem jauks pavasaris!

Skolotāja Lolita

Latvijā dzīvoju es un mana ģimene, tāpēc to cienu. Latvija ir skaista visos gadalaikos! Tā ir kā plaukstošs zieds, kas plaukst un plaukst! Ziemā tā apsedzas ar baltu segu, vasarā silta un saulaina, rudenī visas krāsas sajaukusi krāšņā virpulī.

Elizabete, 4.b
Cik labi, ka es dzīvoju Latvijā!

Šeit es jūtos droši. Šeit ir manas mājas!

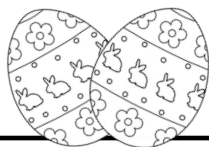
Ketija, 4.b
Man Latvija atgādina plaukstošu ziedu, kas uzplaukst, gūstot panākumus. Ar vienkāršiem vārdiem Latviju nemaz nevar aprakstīt. Tā plūst kā strauja

upe, kurai jāpārvar asi pagriezieni. Tā deg kā svece, kurai

nedrīkstam ļaut nodzist. Mums tā jāargā, jāattīsta. Tā ir mana Latvija, mana dzimtene!

Megija, 4.b
Latvija ir visskaistākā. Te ir mana ģimene, mana skola, draugi. Te ir visdrosmīgākie karavīri, kas mūs sargā.

Toms, 4.b

Zaļā ceturtdiena Salacgrīvas vidusskolā

Kad dabā noveļas tumsas slogs, ses tā būs, no tās nāks precinieki.

ceļu, ziemas un vasaras saulgriežu vidū, līdz ar saules atgriešanos, mēs svinam Lieldienas. Tā ir pirmā svētdiena pēc pavasara pilnmēness un šogad tā ir 27.martā.

Zaļās ceturtdienas rītā, pirms saules saimniecēm jākuļ sviests - tad vasarā būs daudz sviesta un piena.

Zaļajā ceturtdienā pie ābelēm jāpiekar vilnas dziju

12 Latvijā mītošie dzīvnieki. Visi pārliecinājās, ka ļoti daudz var uzzināt no latviešu folkloras -latviešu tautasdziesmām un tautas mīklām. Inta Soma bija sagatavojusi arī krustvārdu mīklas, kuras atminot, skolēni pārliecinājās par iegūtajām zināšanām.

Otrai grupai nodarbība sākās ar jautājumu "Ko tu zini par lielo ķīri?" Darbojoties grupās, skolēni noskaidroja, kur ligzdo šis putns, kāds dzīvesveids, ko ēd, kur ziemo, cik liels tas ir un cik olu izdēj? Skolēni varēja meklēt informāciju grāmatā. Kad par lielo ķīri bija jaunas zināšanas uzkrātas, nākamajā uzdevumā skolēniem bija jāparāda savas zināšanas latviešu folklorā- jāsakārto vārdi pareizā secībā, lai varētu izlasīt tautasdziesmu par kaiju. Ar šo uzdevumu skolēni tika galā veiksmīgi. Tad sekoja uzdevumi matemātikā. Arī tie bija saistīti ar lielā ķīra iepazīšanu. Neizpalika arī vizuālā māksla, jo bija jāzīmē, jākrāso. Abām skolēnu grupām ļoti svarīgas bija sadarbības prasmes, tad uzdevumus varēja veikt ātrāk un pareizāk. Skolotājas varēja pārliecināties, ka dažādos procesus dabā var iepazīt, strādājot integrēti. Šīs Zaļās ceturtdienas nodarbībā skolēni ne tikai iepazīna norises dabā, bet caur dabu atkārtotja gan matemātikā mācīto, gan latviešu valodā, gan zīmēja. Paldies Intai Somai!

Senajiem latviešiem bija četri kamoliņi, lai vasarā būtu daudz lielākie svētki, kas saistīti ar saules stāvokli, debess lokā jeb tā saucamajiem saulgriežiem:

* ziemas saulgrieži - ziema - Ziemassvētki, kad diena visīsākā un nakts visgarākā;

* pavasara saulgrieži - pavasaris - Lieldienas, kad diena un nakts vienādā garumā;

* vasaras saulgrieži - vasara - Jāņu diena, kad nakts visīsākā un diena visgarākā un

* rudens saulgrieži - rudens - Apjumības, Miķeļi, kad atkal diena un nakts vienāda garuma.

Pirms Lieldienām ir Zaļā ceturtdiena. Pēc tautas tradīcijām Zaļās ceturtdienas rītā, pirms saules jāmazgā pie upes kājas, kalnā skaļi jāsauc un jāgavilē, lai būtu skaļa atbalss, no kuras pu-

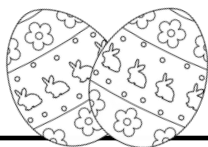
na: ne cirst, ne lauzt.

Zaļā ceturtdiena - Vēja diena: ne cirst, ne lauzt.

Zaļajā ceturtdienā nedrīkst nest mājās neko no meža, tad vasarā kukaiņi nāks uz māju.

Salacgrīvas vidusskolas 1.-4. klašu skolēniem Zaļā ceturtdienā saistās ar dabas izzināšanu. Liels palīgs jau vairākus gadus šajā procesā ir Vides izglītības centrs "Ziemeļvidzeme" un Inta Soma. 23.martā sākumskolas skolēni pulcējās kopā, lai iegūtu jaunas zināšanas no nostiprinātu jau iegūtās par dzīvniekiem un augiem. Viena grupa iepazīna Latvijā sastopamos putnus, dažādus interesantus faktus par puķēm, padziļināja savas zināšanas par kokiem. Darba lapās bija jāsameklē, jāatpazīst, jāizkrāso

Skolotāja Lolita Valaņina

2.b klases projektu nedēļa

Projektu nedēļa ilga no 15. līdz 19.februārim. Visa klase rakstīja par vienu tēmu "Mana ģimene". Katru dienu mums bija uzdots kāds uzdevums. Bija jāuzraksta par savu ģimeni, cik tajā cilvēki, kā viņus sauc, cik viņi veci, ar ko nodarbojas. Bija jāpastāsta par svētkiem savā ģimenē un arī jāuzraksta par lietām un cilvēkiem, ar kuriem mēs lepojamies.

Es atklāju daudz jauna par manas ģimenes vēsturi. Mana mamma man parādīja savu projekta darbu par dzimtas koku, ko viņa kādreiz bija skolā rakstījusi. Visinteresantākie bija stāsti par manu Latgales vecvecvecvecmāmiņu Annu Pilāti, kura nodzīvoja līdz 103 gadu vecumam. Viņai bija dažādi

smieklīgi izteicieni, piemēram, ja kāds cilvēks rīkojās mulķīgi, viņa to nosauca par *munābelu*, kas nozīmē mulķis. Savukārt, ja kāds sāka strīdēties un runāt viņai pretī, viņa teica: "Nač, kā suņi saslējās!" Pirms projekta darba es nezināju, ka man ir tik daudz radu. Izrādās, ka daudz radu manā ģimenē ir skolotāji.

Pēc projektu nedēļas, kad mēs atgriezāmies skolā, mēs visi stāstījām par saviem projekta darbiem. Tas bija ļoti interesanti. Man šķiet, ka šādi projekta darbi ir ļoti vērtīgi, jo var uzzināt daudz jauna pats par savu ģimeni, par ko ikdienā parasti nerunā. Man ļoti patika šis projekta darbs!

Katrīna Kūrena, 2.b

4. a klase projektu nedēļā

Mūsu tēma – Salacgrīvas skolai – 95.

Salacgrīvas vidusskolas vēsture Mūsu tuvinieku atmiņas par skolu

15. februārī devāmies apskatīt ēkas, kurās bijušas skolas. Bija interesanti, jo staigājot garām, nezinājām, kas katrā ēkā ir bijis. Izrādās, ka mūsu klasesbiedrene dzīvo tajā mājā, kur kādreiz bijusi skola. Tagad gan ir tā ir pārbūvēta. Viņas vecmamma mācījies vairākās

skolās.

16. februārī apmeklējām skolas muzeju. Pētām skolas vēsturi. Redzam daudzas interesantas lietas, materiālus.

Nākošajā dienā mācāmies strādāt ar datoru: uzrakstīt titullapu, lai nav jālūdz palīgos vecāki.

Atmiņu stāstus nodosim skolas muzejam.

Pārdomas pēc prezentācijas.

Man ļoti patika manas vecmamma stāsti par viņas piedzi-

vojumiem skolā. /Mikus/.

Patika klausīties, ko citi stāsta un, ko man stāstīja vecāki / Arvīds/.

Man aptika Annas darbs / Megija/.

Man patika senāko skolēnu uzcītība, un, gribētos, lai arī mēs gūtu panākumus/ Tomass/.

Man vislabāk patika, ka d rādīja vecās dienasgrāmatas / Annija B./.

Man patika māla medaļas, jo es nekad tādas nebiju redzējusi / Meisija/.

Man patika šo darbu rakstīt / Anna, Estere/.

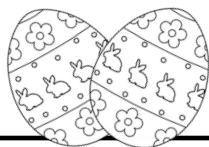
Man patika senās fotogrāfijas / Dāvids/.

Es arī gribētu saņemt tādas nozīmītes /Nadīna/.

Patika kā stāsta citi, jo tas ir ļoti interesanti /Rūta/.

**4.a klases audzinātāja
Edīte Liedeskalniņa**

Mūsu Projektu nedēļa

Projektu nedēļa mūsu klasei bija saplānota laikus. Katru dienu bija paredzēts kāds uzdevums, kādas aktivitātes. Bet strādājām arī jau iepriekš-veicām savu vecāku aptauju par viņu skolas gaitām.

Pirmdiena bija Izziņas diena.

Katram bija jāpabeidz intervēt savi vecāki un jāapkopo informācija par mūsu vecāku skolas gaitām. Bija ļautri intervēt mammu par viņas skolas gaitām. Interesanti bija uzzināt klases biedru lielākos nedarbus. Tētis sākumā jautājumus uztvēra kā jokus. Bet bija interesanti uzzināt par viņa mīļākajiem priekšmetiem skolā, arī par mācību stundām, kuras viņam nepatika.

Otrdiena bija Vides izglītības diena.

Devāmies uz Vides izglītības centru Salacgrīvā, lai tiktos ar Intu Somu un pavadītu laiku interesantās nodarbībās. Sākumā katrs izvēlējāmies kāda dzīvnieka masku. Iepazinām šo dzīvnieku dzīvi. Uzzinājām, kuram dzīvniekam ir "spogulis". Tā ir stirna, kurai ir balts dibens, ar kuras palīdzību viņa pabrīdina citas stirnas par briesmu draudiem. Mācījāmies atpazīt dzīvnieku pēdas, uzzinājām, ko dzīvnieki ēd. Spēlējām izzinošas spēles. Bija ļoti interesanti. Paldies Intai Somai!

Trešdiena bija Muzeja diena.

Devāmies uz Salacgrīvas muzeju. Muzejā uzzinājām daudz jaunu vārdu-Krakis, kurķis, punģis, restes, žebērklis, nēģu prese, kubliņš, nēģu kārba u.c.

Apskatījām daudz senu lietu. Mācījāmies salikt nēģu taci. Pabijām muzeja krātuvē un skatījām daudz mums nepazīstamu, iepriekš neredzētu lietu. Vislielāko prieku visiem sagādāja aušana. Visi ieaudām gabaliņu jau iesāktajā grīdas lupatu celiņā. Katrs varēja izvēlēties savas krāsas aužamo materiālu. Aužot bija nepieciešams spēks, dažiem bija grūti, jo kājas bija par īsām. Muzejā vēl apskatījām ļoti senu seifu, kas kādreiz atradies Salacgrīvas vecajā domes ēkā. Paldies muzeja darbiniecēm! Pēc tam devāmies uz Salacgrīvas

tiski salātu gatavošanā. Katrā grupā visi bija sadalījuši, kādus produktus katrs nesīs. Bet daudzi bērni saslima. Tad nu salikām visus produktus uz galda, sadalījām 2 daļās, izveidojām divas komandas. Viena komanda gatavoja sātīgākus salātus, bet otra-svaigus salātus. Pēc tam klājām galdu, dzērām piparmētru tēju, ēdām pagatavotos salātus, kuri abām grupām bija izdevušies gardi. Visātrāk tika izēsta blōda ar veselīgākajiem zaļajiem salātiem. Kopīgi pārrunājām nedēļā paveikto, aizpildījām tam devāmies uz Salacgrīvas anketas.

novada Informācijas centru, kurā mums interesanti pastāstīja, kāpēc šāds centrs nepieciešams, uzzinājām, kur Salacgrīvas novadā atpūsties, paēst. Diena bija interesanta.

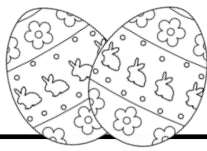
Ceturtdiena bija Veselības diena/salātu diena.

Jau iepriekš Sociālo zinību stundā grupās veidojām veselīgu salātu receptes. Šī bija diena, kad vajadzēja šīs receptes pielietot prak-

Piektdiena- prezentāciju sagatavošana par paveikto Projektu nedēļā.

Mājās veidojām prezentāciju uz A4 lapas par aizvadīto nedēļu. Lielākā daļa klases biedru bija secinājuši, ka šī nedēļa bijusi ļoti interesanta un visiem patikusi, jo visi bija apguvuši kaut ko jaunu, ko nevar apgūt stundu laikā.

Elīza Eglīte, Paula Eglīte, 2.a

Krāsainā nedēļa 2.b klasē

Visi mēs gaidām pavasari. Tas atnesīs krāsas un košumu. Krāsainā nedēļa liecina, ka tuvojas pavasaris un visi mēs esam tam gatavi.

pastaigājās Mortīcija - Krista. Pie mums viesojās multiplikācijas filmas "Ledus sirds" divas princeses Elzas – Dagnija un Katrīna. No tālajiem ziemeļiem

parūkās. Kā gan jūtas skolēns, kad skolā ierodas ģērbies pidžamā un halātā ar mīļāko guļamlācīti padusē? To paprasiet Elīzai un Amandai. Nezinu, ko dara mazais bēbis skolā, kuram pat knupītis līdzī – par to var pastāstīt Katrīna.

Ceturtdienā klasē visi saģērbušies lietišķi. Puišiem žaketes un kaklasaites. Meitenēm tērpi un frizūras kā īstām biroja darbiniecēm.

Piektdienā visi esam sarkanā apģērbā. Cik labi, ka tā ir Valentīndiena! Pārsteigumu klases biedriem sagādāja Roberts, kurš visiem uzdāvināja sirsniņbalonus. No Elīzas visiem tika apsveikums ar sirsniņu. Bet Dagnija cienāja ar sirsniņkonfektēm.

Visiem patika katru dienu fotografēties atbilstoši iekārtotajā foto stūrītī. Paldies par šo iespēju! Lai pavasaris košs un priecīgs!

**2.b klases audzinātāja
Evija Kosīte-Vilķina**

Pirmajā dienā skolēni bija atbraukusi rūķu meitene – pārtapa par mūziķiem un rokeriem. Klasē mums bija savs ielu muzikants ar vijoli – Katrīna. Otrajā dienā klasē viesojās multiplikāciju un filmu varoņi. Varēja sastapt mīļīgos Minjonus-Elīzu un Jasmīnu, veiklos Zirnēķcilvēkus – Robertu un Kasparu. No Adamsu ģimenītes cēli

bija atbraukusi rūķu meitene – Evija. Džeks Lausks – Rolands bija ieradies no multiplikācijas filmas „Legendārais piecnieks”. Kā parasti visgaidītākā bija trešdiena, jo tā bija Crazy diena. Tad skolā varēja ierasties ar nepareizi uzvilktiem džemperiem un krekliem, nepareizi uzvilktām korpēm un čībām, un

Jauno talantu konkursā

Mani sauc Ance. Es piedalījos Salacgrīvas Jauno talantu konkursā. Konkursā izpildīju Daces Robules dziesmu „Kas man ir vis...?”.

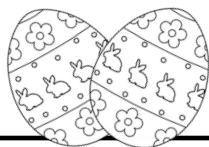
Skolā es mācos pirmajā klasē, bet Agras Jankovskas Mūzikas studijā jau trešo gadu. Tur iemācos dziedāt dziesmas un spēlēt dažādus mūzikas instrumentus. Man tur ļoti patīk un es ar nepacietību gaidu katru nodarbību. Skolotāja Agra iedrošināja mani šogad piedalīties Jauno talantu konkursā. Lielākā daļa dalībnieku dziedāja, bet viena meitene rādīja kāršu trikus. Visi bērni uzstājās pēc vecumiem, sākumā – jaunākie, beigās – vecākie. Pirms konkursa biju ļoti satraukta, bet mans priekšnesums bija piektais pēc kārtas. Pēc tā es vēl Elizabetes Līcītes dziesmai piespēlēju džambu. Vēlāk varēju sēdēt

priekšā ar citiem bērniem un skatīties viņu priekšnesumus. Man vislabāk patika klasesbiedrenes Dignas Gruzdiņas dziedātā dziesma, bet arī citi priekšnesumi bija jauki un skanīgi.

Konkursa noslēgumu mēs ar ģimeni nesagaidījām, jo bija jāsteidzas uz citu pasākumu. Tāpēc man bija milzīgs pārsteigums, kad saņēmām īsziņas ar apsveikumiem. Savā vecuma grupā biju ieguvusi 1.vietu un man par to ir liels prieks.

Vai Tu arī gribi iemācīties dziedāt? Nāc, piedrojos Agras Jankovskas Mūzikas studijā!

Ance Rubene, 1.a

Kas tālāk iet, tas vairāk zina

Ar šādu devīzi 19. februārī notika ikgadējais Salacgrīvas novada Pirmklasnieku 100 dienu pasākums. Šogad pasākuma mājieta bija Liepupes vidusskolā. Katru gadu novada pirmklasnieki februāra vidū, kad skolā pavadītas pirmās 100 dienas, satiekas kādā no novada skolām, lai kopā svinētu svētkus, iepazītu viens otru, vērotu viens otra uzstāšanos. Iepriekšējā mācību gadā skaisti svētki bija Krišjāņa Valdemāra Ainažu pamatskolā, bet nākamajā gadā visa novada pirmklasnieku čalas piepildīs Salacgrīvas vidusskolu.

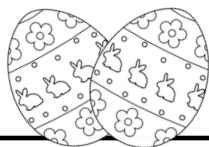
Balti sniegotā rītā pie Liepupes vidusskolas no autobusa izkāpa mazie ainažnieki un salacgrīvieši, kur viņus laipni sagaidīja skolas direktore Arta Rubeze un pasākuma namamāte Solveiga Boka. Visi bija satraukuma pilni - sveša vieta, nav zināms, kas notiks, kas būs jādara. Pasākums sākās skolas zālē, kur mazos pirmklasniekus un viņu pedagogus uzrunāja skolotāja Solveiga Boka, stāstot pasaku par Sprīdīti. Visus klātesošos sveica skolas direktore Arta Rubeze, Salacgrīvas novada izglītības speciāliste Antra Paegle un Salacgrīvas novada sākumskolas skolotāju MA vadītāja Lolita Valaņina. Paldies tika teikts visām pie-

cām pirmo klašu audzinātājām Inesei Eglītei, Laumai Primakinaī, Ivetai Kupčai, Indārai Ceikai un Dacei Kašai. Ar aplausiem skolēni teica paldies mūzikas skolotājām un deju skolotājām. Tad zālē ieskrēja sešas raganiņas, kuras uzsāka sarunu ar bērniem. Sekoja pirmklasnieku sagatavots koncerts. Skolēni dziedāja, dejoja, runāja dzeju. Bija jūtams mazo uztraukums un arī liela atbildība. Pēc nelielā koncerta skolēni tika sadalīti trīs grupās un sekoja dažādas aktivitātes. Viena grupa devās uz skolas sporta zāli, kurā bija

Nākamā aktivitāte bija saistīta ar latviešu valodu, ar latviešu tautas mīklām. Ar skolēniem darbojās sākumskolas skolotāja Iveta Špūle. Skolēni parādīja savu lasītprasmi un mīklu minēšanas prasmi. Bet skolas gaitenī sekoja vēl viena aktivitāte - sportiska, kurā skolēni pierādīja prasmi list, rāpot, noturēt līdzsvaru, parādīja savu veiklību. Visur mazos pirmklasniekus pavadīja jaukās raganiņas - Sanija, Annija, Laura, Anta, Elva un Līga. Skolēni ļoti iedraudzējās ar šīm meitenēm. Tikmēr skolas labie gariņi bija sakārtojuši skolas zāli, kurā uz svētku galdiem svētku dalībniekus gaidīja cienasts. Sekoja kopā dziedāšana, rotaļas, dejas. Mūzikas skolotāja Solveiga Boka visiem iemācīja ļoti skaistu dziesmu par pavasari, bet Garā sieva Iveta Špūle atgādināja par meteni un ziemas aiziešanu. Katra klase varēja dabūt dāvanīņu no Garās sievas, ja viņu audzinātāja pateiks laba vēlējumus visiem klātesošajiem. Izskanēja daudz labu vārdu.

Tā kopā pavadītais laiks paskrēja nemanot. Bērni bija noguruši, bet priecīgi par šiem svētkiem. Liepupes vidusskolas kolektīvs bija pārdomājis, lai viss ritētu raiti, skolēniem būtu interesanti, un tie tiešām būtu svētki mazajiem pirmklasniekiem. Neiztrūkstošs palīgs bija skaņu operators Rihards. Bet nākamā gadā mazos pirmklasniekus viņu "100 dienas skolā" pasākumā gaidīs Salacgrīvas vidusskolā.

**Salacgrīvas
vidusskolas skolotāja
Lolita Valaņina**

Ziemas prieki Austrijā

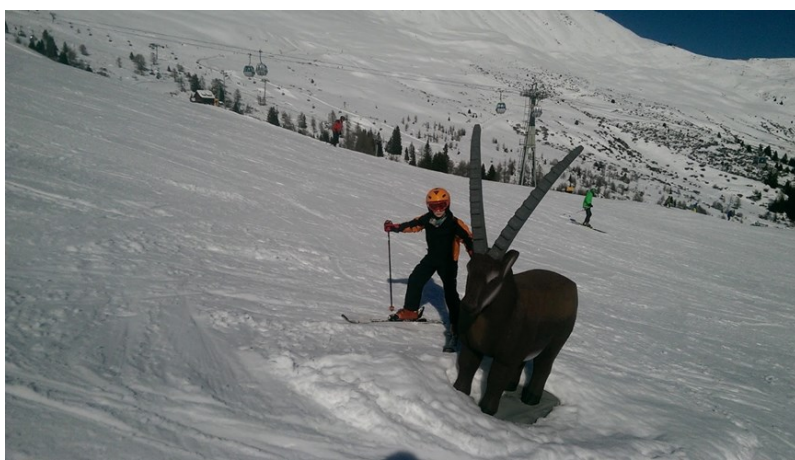
Manai ģimenei ir kopīgs vaļasprieks – kalnu slēpošana. Tā kā Latvijā tādu kārtīgu kalnu nav, tad jābrauc uz augstākiem kalniem, un tie ir Alpu kalni Austrijā. Mans tētis jau oktobra mēnesī noskatījis jauku vietu Serfaus-Fiss-Ladis.

19. februāra rītā pulksten piecos izbraucām no Salacgrīvas. Galamērķis Austrijā ir pēc 2200 km. Otrās dienas pusdienlaikā esam klāt ciematā Fiss, un iekārtojamies noīrētajā dzīvoklī. Kalni mūs sagaida sniegoti un saulaini. Mūs sagaida 6 brīnišķīgas dienas uz kalna. Pirmajā dienā laiks mūs pārsteidz, jo lija lietūs, par ko es nebiju nemaz priecīgs, jo caur slēpošanas brillēm nebija redzama slēpošanas trase. Slapjais sniegs veidoja kupenas un tāpēc bija grūti slēpot. Taču visas turpmākās die-

nas laiks bija jauks, spīdēja saule, un varēja baudīt ziemas priekus, kalnu skaistumu, varenumu. Man vislabāk patika speciāli bērniem izveidota slēpošanas trase caur mežu ar koka zvēriem un rūcošu lāci. Lai tiktu kalna virsotnē, bija jāizmanto vairāki pacēlāji. Augstākā virsotne, kur es biju atradās 2600 metrus virs jūras līmeņa, bet slēpojot augstums nebija tik liels. Taču,

ceļoties ar pacēlāju augšā, kalns likās augsts un stāvs. Nereti, paceļoties līdz virsotnei, nācās izbraukt cauri mākonim. Tajā brīdī apkārt nevarēja neko redzēt. Vēl Austrijā nobaudīju tradicionālos ēdienus, piemēram, šniceli ar ceptiem kartupeļiem. Kā arī kafejnīcā oficiantiem pasūtīju "kleine kola".

Matīss Rozmāņecs, 1.a

Pavasari gaidot

Neplānotais, negaidītais – vislabākais. Pēkšņs brauciens brīvlaiķā pretī pavasarim uz augstāko vietu Baltijā – Lielo Munameģi. Tā augstums ir 318 m virs jūras līmeņa. Kalna virsotnē atrodas skatu tornis ar platformu 346,7 metru augstumā. No Lielā Munameģa skatu torņa 50 km rādiusā paveras lielisks skats uz Igaunijas dabu.

Kad esam pabijuši virs egļu galotnēm, izbaudījuši ziemas aukstumu (no pavasara ne vēsts), varam doties ceļā uz Alūksni.

No Alūksnes līdz Gulbenei brauksim ar vecāko Bānīti Baltijā. Tas ir 33 km garš dzelz-

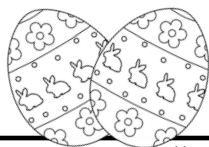
ceļa posms Gulbene - Alūksne jeb Gulbenes - Alūksnes šaursliežu dzelzceļš, ko vietējie iedzīvotāji dēvē par Bānīti. Pa ceļam varēju vērot staciju interesantos nosaukumus. Arī vietējie cilvēki izmanto šo Bānīti,

lai nokļūtu mājās vai darbā.

Ar vilcienu nekad nesmu braucis, tādēļ tas bija interesants piedzīvojums un tas nekas, ka 33 km bija jābrauc viena stunda.

Ernests Jānis Kupčs, 4.b

Ceļojums uz Šveici

Viss sākās ar to, ka mani vecāki ka labākas un labākas. Ik rītu, man gadījās ar mākoņiem, ku-veda mani katru svētdienu uz uzvelkot slēpes, mēs devāmies Žagarkalna slēpošanas skoliņu. uz citu ieleju. Trases bija ļoti pirmās slēpošanas dienas. Šoreiz Tur es apguvu slēpošanas iemaņas lai dotos pirmo reizi vecākiem līdzīgi uz Alpiem. Visu es dabūju izslēpot cauri māko- ceļu manī valdīja bailes, kā būs ses ir profesionāļiem. Arī man redzēju tikai savu slēpju galus lielajos kalnos. Ierodoties 4 ielejās Šveicē, tā sauca slēpošanas reģionu, biju pārsteigta par kalnu augstumu. Mēs dzīvojam 1400 metru augstumā pilsētiņā-NENDAZ. Pirmajā rītā man bija ļoti liels satraukums, jo lai sāktu slēpot bija jāuzbrauc ar pacelāju kas uzveda 2200 metru augstumā. Pirmais iespaids paliks man dziļi atmiņā, kas nav izstāstāms vārdiem.

Un tā sākās mana sporta nometne sešu dienu garumā no rīta 10.00 līdz vakaram 16.00. Atvelkot elpu kalnu kafejnīcās, nobaudot Šveices tēju un karsto šokolādi. Katru dienu manas slēpošanas iemaņas pali-

ka labākas un labākas. Ik rītu, man gadījās ar mākoņiem, kuriem es vēlējos pieskarties kopš pirmās slēpošanas dienas. Šoreiz es dabūju izslēpot cauri mākoņiem, kurš nemaz tik mīļš nebija kā izskatījās. Ieslēpojot tajā es redzēju tikai savu slēpju galus

vienu dienu, atgriežoties mājās, un tēta stāvu kuram man bija jāseko lai no mākoņa tiktu ārā. Nedēļa pagāja nemanot un es ar nepacietību gaidīu, ka nākamgad varēšu atkal doties uz kalniem.

Vēl viens liels piedzīvojums

Areta Līva Krūmiņa, 3.a

4.b klases marta ekskursija

Satraukti un priecīgā noskaņojumā mēs, 4.b klase, 10. martā devāmies ekskursijā uz Rīgu. Kopā ar klases audzinātāju bijām izplānojuši ekskursijas maršrutu-iepazīties ar Barikāžu muzeju, Šokolādes muzeju un Latvijas televīziju.

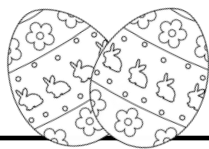
Par 1991. gada Barikāžu notikumiem Rīgā jau vairākkārt bijām runājuši klases stundās, sekojuši līdzīgi šīs atceres dienas notikumiem un uzklaušījuši radnieku atmiņas ģimenēs. Bet nu uzmanīgi klausījāmies gides stāstījumā, vērojām eksponātus

izstādēs un skatījāmies dokumentālās filmas. Uzzinājām, kā ģērbās tajā laikā miliči, "Omon" vienības karavīri un parastie iedzīvotāji. Man liekas, ka tagad ikvienam vēl skaidrāk palika atmiņā tā laika notikumi un radām atbildes uz daudziem jautājumiem, kas ir visai sarežģīti.

Pēc ļoti nopietnā muzeja sekoja ceļš uz kaut ko saldāku un patīkamāku-mēs tikām gaidīti šokolādes muzejā "Laima". Jau pašā sākumā gids mūs pacienāja ar dažādām fabrikas "Laima" ražotām konfektēm. Gids mūs inte-

resanti iepazīstināja ar fabrikas, to īpašnieku un šokolādes rašanās vēsturi. Izziņas procesa laikā tikām cienāti ar karstu melno šokolādi, kura tika iepildīta glāzītēs no šokolādes strūklakas. Cik tā bija garšīga! Taču tā šķita tikai pāris sekundes, jo jau pēc mirkļa sapratām, ka šokolāde ir pārāk salda un pat rūgta! Mēs iepazīnāmies ar karameles gatavošanas procesu. Tiesa, tas gan notika ar dokumentālas filmiņas starpniecību.

Turpini lasīt!

Bet savu roku varējām pielikt, lai uzrakstītu īpašu uzrakstu uz savas šokolādes tāfelītes iepakojuma, piemēram, MAM-MU, ES TEVI MĪLU!!! Iesaku arī citiem apciemot šokolādes

muzeju!

Pēdējais šīs ekskursijas plāna punkts mūs aizveda uz Latvijas televīziju. Tie tik bija brīnumi, kad ieraudzījām pazīstamās studijas, ko ik vakaru redzam

savos televizora ekrānos! Pabijām studijās, kur tiek ierakstīts raidījums "Aizliegtais paņēmiens", "Gudrs, vēl gudrāks", "Kaste, es te", "De facto". Interesanti bija iejusties lomu spēlēs kā raidījumu vadītājiem un dalībniekiem. Gida uzslavas par aktiermeistarību saņēma Ernests, Arvis, Elīza un Ivo. Gide mūs iepazīstināja ar televīzijas muzeju, kurā ir saglabātas televīzijas relikvijas no pirmajiem televīzijas raidījumiem, tēli no iemīļotiem bērnu raidījumiem un aktieru fotogrāfijas. Man un maniem klases biedriem ļoti patika šī ekskursija! Iesaku arī citām klasēm, kad ārā saulīte vēl nelutina mūs, iepazīties ar šiem muzejiem!

Sintija Grīnvalde, 4. b

Ceļojums uz Rīgu

Klāt 10. marta rīts, un mēs dodamies ekskursijā uz Rīgu. Es šo dienu ļoti gaidīju, jo man patīk Rīga. Tur ir daudz interesantu vietu: gan vēsturisku, gan mūsdienīgu /Meisija/.

Sākumā, kamēr otra grupa atradās Barikāžu muzejā, pastāigājām pa Vecrīgu. Tur bija daudz mazu un skaistu ieliņu. Ieliņas pilnas ar vecām mājām un restorāniem / Anna/. Pēc tam iegriezāmies "McDonaldā". Tur bija garšīgs ēdiens un arī skaisti /Annija M./. Man ļoti patika, tas bija vislabākais /Daniels/. Tuvojoties ēstuvei, ārpusē varēja sajūst kārdinošu smaržu /Tomass/. Tur bija garšīgi /Rūta/.

Esam Barikāžu muzejā. Tur bija daudz senu lietu, virtuve – kāda tā izskatījās tajā laikā, kas

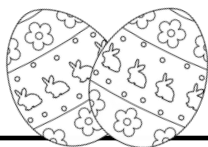
saistījās ar Barikādēm. Apsēdāmies ap ugunskuru un skatījāmies filmu par barikāžu laiku, kā cīnījās par Latviju/ Megija/. Vienas bēdīgas lietas tur notika. Vienā dienā sākās apšaušana. Vēl

mass/. Man patika, ka sadalīja komandās. Katrai komandai bija jāizvēl kapteinis. Kapteinis kļuva par omonieti, milici un barikāžu dalībnieku. Es kļuva par – milici / Mikus/. Sienās bija iz-

neviens nezina, kāpēc /Estere/. Barikāžu muzejā es uzzināju kā ģērbās: miliči, Omon vienības un barikāžu dalībnieki /To-

vietoti tādi kā atslēgas caurumi. Tajās varēja redzēt interesantas lietas / Annija B./.

Es daudz uzzināju par Bari-
kāžu laiku / Emīlija/.

Esam "Laimas" šokolādes
muzejā. Tur mūs sagaidīja ar
konfekšu groziņu / Anna/.
Uzzināju kā iegūst šokolādi.
Man patika rakstīt vēlējumus uz
šokolādes tāfelītes /Dāvids/. No
šokolādes strūklakas mums ie-
deva karstās šokolādes dzērienu,
kā arī pastāstīja kā gatavo kon-
fektes / Arvīds/. Ar šokolādi
var izteikt mīlestību, jo uzzinā-
ju kā gatavo "Serenādi"/
Tomass/. Es uzrakstīju: "Es
mīlu savus tuvos!" / Nadīna/.
Uzzināju, ka no vienas kakao
pāksts var vienu šokolādes tāfe-
līti /Estere/. Vitriņa bija izlikta

no šokolādes izgatavota meite-
nīte ~1864. gadu /Rūta/. Mēs
devāmies pāri nesen uzceltajam
tiltiņam. Pāri ejot stikla tiltiņam
bija jāiedomājas vēlēšanās. Ap-
sēdāmies istabā, kur sienas izlī-
mētas ar kakao pupām / Meisi-
ja/. Patika bilde, kur mūs nofoto-
grafēja / Emīlija/. Man ļoti pati-
ka. Jutos kā sapnī, bet tā bija
īstenība / Annija M./.

Esam TV. Televīzijā mēs
apmeklējam vairākas studijas.
Bijām uz studiju, kur filmē
"Aizliegto paņēmienu". Daži
iejutās raidījuma dalībnieku un
vadītāja lomās. Bijām arī raidī-
juma "Kas te? Es te!" filmēša-
nas studijā par ko biju sapņojusi

visu savu mūžu /Anna, Tomass,
Annija B. ,Rūta un visi pārē-
jie/. Bijām arī "Panorāmas studi-
jā. Manas izjūtas bija dīvainas.
Likās, ka sapnis un ka mani fil-
mē. Es jutos kā zvaigzne! / Emī-
lija/. Mums stāstīja par to kā var
kļūt par televīzijas režisoru.
Man patika, ka varējām apskatīt
telpas, maketus, mīkstās man-
tas / Mikus/. Bijām arī TV mu-
zejā / Meisija/. Bijām arī studijā,
kur notiek spēle "Gudrāks, vēl
gudrāks" / Kristīne/.

Visi vienā balsī varam teikt:
tā bija vislabākā ekskursija!!!

**Skolēnu pārdomas un
redzējumus apkopoja
4. a klases skolotāja Edīte**

Futbolisti Igaunijā

Mēs 9. martā braucām uz
Igauniju spēlēt futbolu pilsētā
Haademeste. Mēs spēlējām pret
Igaunijas komandu draudzības
spēli. Mūsu komandā spēlēja
bērndārziņnieki Edgars un Rafa-
els. No mūsu 1. a klases bija
visvairāk sportistu: Heinrihs,
Kristians, Alekssis, Dāniels,
Olafs un Martins. No 1.b klases:
Renārs. No 1.c klases: Kristiāns
un Mārtiņš. No Alojās: Rojs,
Kristaps un Džastins. Mūsu ko-
manda uzvarēja 9:4. Mums gāja
ļoti labi. Kopā bija 3 spēles, bet
mūsu grupai 1 spēle.

Jāpiemin, ka mums deva
garšīgu zupu un biežpiena sierī-
ņu. Pie sporta halles ieejas vis-
iem bija jānovelk apavi un tālāk

jāstaigā zeķēs. Visiem tas pati-
ka.

Pēc spēles ar visu koman-
du aizbraucām uz akvaparku.
Tur mēs peldējāmies, šļūcām pa

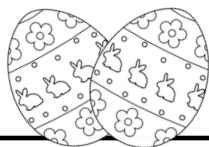
trubām un priecājāmies.

Iemācījāmies, ka "Aita"
igauniski nozīmē "Paldies."

Bija vērts braukt!

Heinrihs Ende, 1. a

Tikšanās ar pensionētiem skolotājiem. Varbūt jauna tradīcija?

Skolotāji, tie ir kā akas, no kurām var smelties zināšanas, pieredzi, mīlestību, sirds siltumu un idejas. Būt par Skolotāju nenoliedzami ir sūtība vai nolēmība, jo liktenis tik atbildīgu un grūtu darbu uztic garā stiprākajiem un dvēselēs bagātākajiem cilvēkiem, kas spējīgi būt par iedvesmas un jaunrades avotu, kas ir aicināti saglabāt sevī un bērnos vēlmi palūkoties aiz apvāršņa maliņas.

Kādam no skolotājām varbūt pat bija kā īsts Ziemassvētku brīnums, kas aizkustināja no visas sirds. Bet sākumskolas skolotājiem piemīt kaut kas īpašs, kāda dzirkstelīte, kura neapdzīst visa mūža garumā. Arī mūsu skolas pensionētās sākumskolas skolotājas saglabājušas savu radošumu, darbošanās kāri, sirsnīgumu, vēlmi teikt labus vārdus. Skolēnu Pavasara brīvdienų nedēļā

saņēma 2.a klases skolēnu pagatavotos Lieldienu zaķīšus. Gaisā virmoja liela sirsnība, sprēgāja humors. Visiem likās, ka tik daudz gribas pateikt, pastāstīt. Bijušie skolotāji seko līdzī pašreiz notiekošajam, jo kādam skolu apmeklē mazdēls, mazmeita vai mazmazdēls, mazmazmeita. Skolotāji dalījās iespaidos par agrākajiem laikiem, mācīšanas iespējām un veidiem. Tagadējie skolotāji

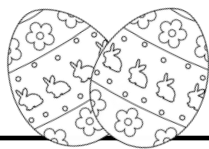

Ziemassvētkos Salacgrīvas vidusskolas sākumskolas skolotāji sniedza mazu brīnumu – pašizgatavotu piparkūkas sirdi, pensionētajiem Salacgrīvas vidusskolas sākumskolas skolotājiem – sk. R. Liepiņai, sk. M. Lindei, sk. Dz. Gīzei, sk. R. Vinterei, sk. L. Bergšteinei, sk. V. Puriņai, sk. V. Brīnumai. Mazo dāvaniņu saņēmjās bija patīkami pārsteigtas par parādīto uzmanības un cieņas aplieci-

skolā tika mīļi gaidītas visas cienījamās bijušās kolēģes, kādam no mums arī bijušās audzinātājas, kuras šoreiz bija sagādājušas pārsteiguma brīžus mums. Katra skolotāja no pensionēto skolotāju rokām saņēma gan ziedus, gan no pašu sagatavotās piparkūku mīklas izceptus cepumus, skaisti iesaiņotus, ar jaukiem klāt pieliktiem dzejnieku vārdiem. Un tad vēl torte! Bet katra no viešņām

klausījās ar interesi, kā bijis jāpārdzīvo dažādas situācijas, kuras tagad liekas pat neticamas, vai tiešām tā varēja notikt. Smieklī mijās ar asarām, jo stāstījumos bija pietiekami daudz arī dramatisma. Katrai no viešņām bija savs atmiņu stāsts. “Kad mēs strādājām, mums maksāja tikai par stundām.

Par burtņīcu labošanu, audzināšanu un ārpusskolas darbu – šanu un ārpusskolas darbu – šano,” atceras bijusī pedagoge. “Man darbs ļoti patika, tādēļ bija žēl iet pensijā, taču jāprot laikā atkāpties,” atzīst kāda cita bijusī skolotāja. Skolotājas Rasma Liepiņa un Maiga Linde atceras, ka, aizejot pensijā, vēl gadiem bija jāpalīdz “aizpildīt robus”, jo pedagogu pietrūka. Kādas gan komisijas un pārbaužu nav bijušas pārdzīvotas! Kādos apstākļos ir bijis jāstrādā! Stāstījums sekoja stāstījumam. Kāda atcerējās izsūtīšanu, kāda – ceļojumu uz Ameriku, kāda gluži pretēji-to, ka netika izlaista no Latvijas. Tik dažādi piedzīvojumi, pārdzīvojumi! Bet sirmās kundzes ir saglabājušas optimismu, pozitīvas emocijas, kuras tikšanās

laikā pietika arī visām mums-tagad strādājošām Salacgrīvas vidusskolas jaunāko klašu skolotājām. Mums tā bija dzīva vēstures stunda par mūsu skolu, kurai šogad atzīmēsim 95 gadu jubileju, jo netrūka atmiņu par skolas ikdienu, klašu telpām, skolēniem. Skolotāja Dzidra Gīze iepriecināja visus ar savas mazmazmeitiņas uzrakstītu dzejoļu par skolu, par savu skolotāju. Atmiņu stāsti sekoja citam. Smaržoja piparmētru tēja un kafija, kopīgi apēsta atnestā torte. Atmiņās dalījās skolotājas Rasma Liepiņa, Maiga Linde, Dzidra Gīze, Valija Puriņa, Rita Vintere, Viktorija Brīnuma un Lidija Bergšteine. Secinājām, ka šādas tikšanās reizes ir nepieciešamas abām pusēm. Vairākās vietās Latvijā ir Pensi-

onēto skolotāju klubī. Mūsu pensionētie skolotāji veido savas neformālās draugu kopas, lai biežāk tiktos. Arī Salacgrīvas vidusskola svētku reizēs neaizmirst savus bijušos pedagogus, kuri šobrīd ir pelnītā atpūtā. Skolotāji ir gaidīti skolā 1.septembrī, tiek sveikti svētku reizēs. Bet šādas tikšanās reizes ar pensionētiem skolotājiem, kad nav svētki, varētu veidoties kā tradīcija. Daloties pieredzē, savās emocijās, ieguvēji bija visi. Paldies mūsu viešņām par kopīgi pavadīto pēcpusdienu! Mēs-Salacgrīvas vidusskolas sākumskolas skolotājas esam pateicīgas par šo dienu un ceram, ka tā bija kalendārā neierakstīta svētku diena arī mūsu viešņām.

Skolotāja Lolita Valaņina

Mani pirmie konkursi

10.martā es devos uz Jauno pianistu festivālu ”Debijas 2016”. Man bija jāspēlē divi skaņdarbi. Zāle ir daudz lielāka nekā Salacgrīvas mūzikas skolā un klavieres šeit skanēja daudz skaistāk.

Uz šo festivālu brauca vēl divas meitenes, mana klasesbiedrene Digna Gruzdiņa un otrās klases audzēkne Liene Damsone. Šajā festivālā mēs ar Lieni piedalāmies jau otro gadu un man šeit ļoti patīk.

16. martā es braucu uz 4. Starptautisko Lūcijas Garūtas

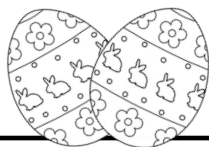
Jauno pianistu konkursu, kurš norisinājās Siguldas koncertzālē “Baltais Flīgelis.”

Šajā konkursā man bija jāsaņem ar bērniem, kuri bija arī vecāki par mani. Man veicās ļoti labi, kaut gan pirms izešanas uz skatuves bija liels uztraukums, bet mamma saka, ka to nevarēja manīt.

Šī diena bija ļoti gara, bet noslēdzās patīkami, jo saņēmu žūrijas Atzinības Rakstu.

Liels nopelns tajā ir arī manai skolotājai Lolitai Jakabsonei.

Emīļa Goba, 1.a

Kārtējā ciemošanās "Brīzē"

Salacgrīvas vidusskolas 2.a klases skolēni, tuvojoties svētku reizēm, nekad neaizmirst par vecajiem ļaudīm veco ļaužu mītnē "Brīzē". Pāris nedēļu pirms Lieldienām skolēni sāka gatavot dāvanīgas cilvēkiem, kuri dažādu iemeslu dēļ dzīvo ārpus savas mājas, ārpus ģimenes, ikdienā nav kopā ar sev

skolēni darīja ar prieku. Tika strādāts gan no rītiem, gan pēc stundām, gan starpbrīžos. Tad tapa koncertprogramma. Katrs pieteicās, ar ko viņš var iepriecināt vecos ļaudis. Mācījās tautdziesmas, atkārtoja zināmās dziesmas, instrumentālus skaņdarbus, mācījās pa dzejolīm. Bet pēdējā dienā pirms došanās

kopā ar savu māmiņu bija sasējusi ļoti skaistas pūpolu buntītes. Un tad devāmies ciemos. Vienmēr esam ļoti gaidīti šajā namā. Skolēni to jūt. Prieks, ka šie cilvēki ik reizi kādu no bērniem ir labi atcerējušies. Vienmēr priecājamies, ka joprojām mundrs ir 103 gadus vecais vīrs, kurš vienmēr ar pateicības vārdiem pauž savu prieku par visiem priekšnesumiem. Redzam, ka spējam šiem cilvēkiem dot kādu prieka mirkli viņu ikdienā. Dažas kundzes izteicās, ka viņas sen neesot dabūjušas tik skaistus pūpolus. Visi priecājās par skaistajiem zaķiem un krāšņajām olām. Gādājot prieku citiem, arī mūsu sirsniņās ielīst prieks. Arī skolēniem tika uzdāvināti saldumi pateicībā par apciemojumu. Paldies vecākiem, kuri atbalsta mūsu ciemošanos "Brīzē"!

tuviem un mīļiem cilvēkiem. Ar otrklasnieku rokām tapa Lieldienu zaķēni, kuros pēc tam ielikta nokrāsotās olas. Zaķēni ir tikpat raibi un dažādi, cik dažādi ir paši to veidotāji. Bet darbu

ciemos pie "vecākiem" (kā bērni mīļi saka), ģimenēs tika krāsotas olas. Katrā ģimenē to dara ar dažādām metodēm. Nenobrīnīties par to krāšņumu! Centušies bija visi. Bet Tīna Adela

Skolotāja Lolita Valaņina

Vieglatlētikas sacensības

2016. gada 11.martā Olimpiskā centra "Limbaži" sporta hallē notika Limbažu un Salacgrīvas novadu sporta skolas atklātās sacensības vieglatlētikā telpās. Sacensībās startēja dalībnieki divās vecuma grupās: **U – 12** (2005. – 2006.g.dz.) un **U – 10** (2007.g.dz. un jaunāki). Karā vecuma grupā, jaunie sportisti, varēja sevi parādīt šādās sporta disciplīnās:

* **U – 10** vecuma gru-

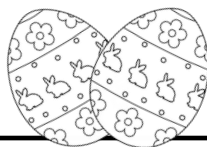
pa (2007.g.dz. un jaunāki) piedalījās 60m skrējienā, 150m skrējienā, 400m skrējienā, tāllēkšanā, augstlēkšanā, pildbumbas grūšanā un stafetes skrējienā (4x pusaplis).

* **U – 12** vecuma grupa (2005. – 2006.g.dz.) piedalījās 60m skrējienā, 60m barjerskrējienā, 200m skrējienā, 600m skrējienā, tāllēkšanā, augstlēkšanā, lodes grūšanā, stafetes skrējienā (4x 1 aplis)

Katrs dalībnieks varēja startēt trīs disciplīnās un stafetē. Stafetē abās vecuma grupās piedalījās divas meitenes un divi zēni.

Lai arī sacensību rezultāti vēl nav publicēti, diena bija izdevusies un mājās visi atgriezās pozitīvi noskaņoti. Kā gan vēl labāk pavadīt dienu pirms brīvdienām, ja ne sportojot?

**Kristians
Kovačs, 1.a**

Kā 3.b klase krāso Lieldienu olas

Mana ģimene olas apliek ar Es krāsoju olas ar sīpolu Olas krāsojam ar sīpolu mizām, puķēm vai sīpolu mizām un mizām, miežu graudiem un puķu lapiņām un skujām. satinām, lai sīpolu mizas turē- mannā. Es ņemu talkā omi, mā- Markuss Zvejnieks tos pie olām. Tad olas ieliek su, mammu un brālēnu un mēs Vispirms mēs sameklējam sīpolu mizas, ogu ievārījumus. Olas mazos maisiņos un vāra 10 krāsojam olas. Šogad brālēnam aplinām sīpolu mizas, ogu ievārījumus. Olas min. un gatavs. krāsošu miniona olas. Paņemšu aptin ar sīpolu mizām, pieliek ievārījumu un aptin ar lakatiņu. Vāra 5 min.

Kristaps Ralfs Vanka

Olas aptinām ar sīpolu mizām un diegu, liekam katliņā, lai izvērās 5 minūtes.

olu krāsas (dzelteno un zilo) nokrāsošu un tad ar karsto līmi pielīmēšu “kustošās” acis.

Kristiāna Mendziņa

Mārcis Tomsons

Amanda Penka

Lieldienu dzejoļi

Lieldieniņa gaiša nāca,

Sauli nesa azotē –

Nu tās zelta kamolītis

Pret vasaru ritināja.

Kad pūpoli sāk ziedēt,

Tad jāsāk visas bēdas kļiedēt,

Jo Lieldienas drīz būs klāt,

Aiz kalna tās sāk māt.

Zaķīts aiziet ciku – caku

Svilpodams pa meža taku!

Tas groziņā nes lielu prieku,

Izdalīdams to kā nieku!

Ingars Ignatovs,3.b

Ticējumi

Ja Lieldienās neēdīs olas tad olas negaršos visu gadu.

Markuss Zvejnieks,3.b

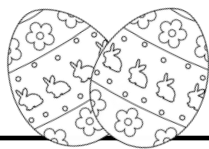
Lieldienās jāšūpojas, lai vasarā nekož odi.

Rūdolfs Treijs,3.b

Lieldienu zaķis, kuru sauc Hopadihip

Reiz kādā dienā Lieldienu zaķa dēls Hopadihips gribēja iet līdzī tēvam uz darbu, bet tēvs neatļāva. Tēvs aizgāja un Hopadihips slepus aizgāja līdzī. Viņš redzēja kā tēvs slēpj olas un arī gribēja to darīt. Tad tēvs ieraudzīja dēlu un teica : “ Hipadihop, nāc ārā!” Dēls iznāca un teica: “Es arī gribu slēpt olas.” Tēvs atļāva un abi laimīgi turpināja darbu.

Līga Anna Maurīte,3.b

Hiacinte

Es esmu pavasara zieds. Es ziedu laikā, kad pelēko krāsu no-
maina tās krāsainās, kad saule

spīd košāk un pasaule plaukst. Tad uzplaukstu arī es-hiacinte! Ik dienu saulīti es redzu un sa-

jūtu kādu deguntiņu. Jo vienmēr, kāds garām ejot, grib sajūst manu saldo smaržu. Tā dienas pavadu, raugoties saulē un tiekoties ar taureņiem, kam arī mana smarža ļoti iet pie sirds. Tā veroties saulē un saņemot laba vēlējumus, pati esmu pastiepusies garumā un kļuvusi vēl krāšņāka. Es zinu, ka drīz, pavisam drīz, kad vasara klauvēs pie durvīm, man būs jādod vieta citiem krāšņiem ziediem. Es došos atpūtā un uzkrāšu spēkus jaunam pavasarim.

Elizabete Kalniņa, 4.b

Narcise

Narcise tika iestādīta pie mājas piesaulītē. Ziemā zem dziļa sniega viņa saldi gulēja. Saulīte sāka spīdēt spožāk, biežāk un sniegs kusa. Narcisei ļoti interesēja, kas notiek ārpusē. Kādā saulainā dienā narcise sadūšojās un izdzina asniņu. Nu narcise varēja redzēt, ka sniegs jau

ir nokusis. Tātad drīz viņa ziedēs! Tā arī bija! Saulīte spīdēja un narcise stiepās garumā. Saulītes siltums atvēra pumpuru un parādījās brīnumskaists, dzeltens zieds. Tā narcise auga, smaržoja un priecēja cilvēkus.

Andrea Helēna Valjusa, 4.b

Sniegpulkstenītes Āfrikā

Dzin... Tik, tak. Tā sniegpulkstenītes, katra savā balstiņā, iezvana pavasari.

Tikai šis gads bija ļoti īpašs, jo pavasara sākumā sniegpulkstenītes nezvanīja kā parasti. Ļaudis runāja, ka tās devušās pavasari iezvanīt uz Āfriku un atpakaļ būšot tikai nākošajā pavasarī.

Kāda maza meitene, vārdā Ilze, nolēma doties viņas satikt. Ilze bija ļoti labos draugos ar

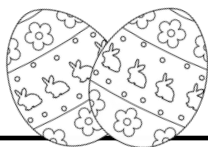
stārķiem. Viņas labākais draugs bija stārķis Andris. No rīta viņi

devās ceļojumā uz Āfriku. Bija jau pusdienlaiks, kad, lidojot garām Āfrikai, viņi pamanīja kaut ko baltu. Pielidojot tuvāk, Ilze un Andris saprata, ka tās ir sniegpulkstenītes.

Pēc nakts pārlaišanas Āfrikā, Ilze un Andris saplūca sniegpulkstenīšu pušķi un laimīgi atgriezās mājās. Tagad pavasaris var nākt!

Marta Uzkalne, 4.b

Pasaku pilsēta un tās iedzīvotāji

Tā ir pati pieklājīgākā pilsēta pasaulē. Taču ir bijis arī citādi.

Kādreiz pirms daudziem gadiem, kad rūķu vectēvs vēl bija mazs bērns, pār pilsētu valdīja ļaunais karalis Cepums. Viņš bija liels un stiprs, bet arī ļoti rupjš un nepieklājīgs. Cepumu karalis lika pilsētiņās iedzīvotājiem strādāt no agra rīta līdz vēlam vakaram. Kāds vadonis, tādi tā padotie. Arī pilsētiņas iedzīvotāji tad nebija visai pieklājīgi. Tomēr visnepieklājīgākais bija Cepums. Viņš nekad nepateica *labrīt, labdien, labvakar, arlabunakti, uzredzēšanos, lūdzu, paldies, piedod* un citas pieklājības frāzes. Nevienam pilsētiņā viņu necieta. Taču Cepumam bija arī sava vājība. Viņam bija bailes no Piena pakas, kura dzīvoja kaimiņu pilsētā. Cepums baidījās, ka kādu dienu Piena paka var uzbrukt un izmērcēt viņu pienā.

Pilsētiņas iedzīvotāji ilgi vairs nevarēja paciest Cepuma ļaunumu, nepieklājību. Pilsētiņā dzīvoja Jautrais pastnieks,

kurš kādu dienu ierosināja ilgāk vairs neciest un patriekt Cepumu no pilsētiņas. Sākumā visi

prom no pilsētas. Visi pilsētiņas iedzīvotāji ļoti priecājās un pateicās Piena pakai.

pilsētas iedzīvotāji šaubījās, vai tā varēs, bet tad piekrita Jautrajam pastniekam. Visi devās uz kaimiņu pilsētu pie Piena pakas un lūdza viņas palīdzību. Piena paka piekrita un devās līdzi. Kad Cepums ieraudzīja Piena paku savā pilsētā, viņš sāka trīcēt kā apšu lapa. Piena paka Cepumu kārtīgi sāka apliet ar pienu. Nepieklājīgais Cepums ņēma kājas pār pleciem un bēga

No tās dienas arī iedzīvotāji kļuva pieklājīgāki viens pret otru. Viņi kļuva smaidīgāki, dzīvoja laimīgi.

Starp citu, Jautrais pastnieks kopš tās dienas kļuva vēl jautrāks.

Būsim arī mēs pieklājīgi viens pret otru!

Mare Malvīne Īstenā, 2.a

Sveču ballē

Lielajā kultūras namā notiks Sveču balle.

Visas sveces saņēma ielūgumus. Arī mazā svecīte. Viņa ļoti priecājās, bet atcerējās, ka viņai nav nevienas skaistas kleitas. Mazā svecīte ļoti nobēdājās, kad visas pārējās sveces teica, ka viņa nevarēs doties uz balli.

Visas sveces devās uz balli. Arī mazā svecīte tomēr aizgāja

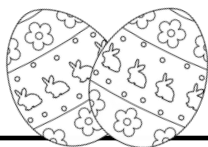
savā parastajā kleitiņā. Visi dejoja un bija tik jautri. Viselegantākā bija sarkanā svece. Viņai mugurā bija gara, balta kleita. Mazā svecīte jau sen tādu bija vēlējusies. Viņa aizrautīgi apbrīvoja sarkano un visas pārējās visas sveces. Cik visām skaistas kleitas! Tad pie viņas pienāca dzeltenā svece un jautāja: "Būsim draudzenes?" Mazā svecīte piekrita. Vienai vairs nebija garlaicīgi. Bija jau-

ki, ka blakus ir kāds draugs.

Balle tuvojās nobeigumam. Dzeltenā svece teica savai mazajai draudzenei: "Nav svarīgi, vai tev ir grezna, skaista kleita, galvenais ir tas, kas ir tavā sirdsnī."

Šī balle bija visjaukākā, kādā piedalījās mazā svecīte! Viņai pat bija aizmirsies, ka mugurā ir vienkārša kleitiņa.

Mare Malvīne Īstenā, 2.a

Pelēns un kaķis

Reiz mazai pelītei bij dūša tā kā
vīram.

Tā bieži mammu neklausīja
Un slepus devās ārā.

Bet kādu reizi mājas kaķis
Bij devies peļu medībās.

Mazā, pārgalvīgā pele
Nemaz šo runci neredzēja.

Bet kaķis peli pamanīja
Un nolēma to patrenkāt.

Par mata tiesu mazā pele
No kaķa nagiem izspruka.

Bite

Lielībniece lido braši,
Rāda, cik tai spārni plaši.

Ielido starp narcisēm,
Pārlec pāri magonēm.

Rāda savu adatiņu cēlo,
Aso karalieni tēlo.

Lido un neapstājas,

Bet pēc brīža sāp tai kājas.

Noguļas zem pieneņlapas,

Kas takas malā aug.

Un negaidīts nāk cilvēks pikts,

Uzkāpj bitei un kniks!

*

Piemeža pļavā lēkāja
Pelēkais zaķis. Lēkāja, lēkāja,
līdz zaķi pamanīja suņi. Zaķis
skrēja, skrēja, aizskrēja. Pal-
dies! – zaķim saka zaķis.

Annija B., 4.a

*

Dari, ko darīdams, apdomā ga-
lu.

Ikvienam šī doma, lai ausīs
skan.

Mikus Rodrigo, 4.a

Ai, lielība, cik īss tai mūžs!
Nav, kas vairs pa pļavām dūc!

Meisija, 4.a

Pelēkais zaķis pastaigājas pa
zaļu zāli. Pelēkais zaķis satrau-
cās: kāds te staigā?

Zaķis aizlēca prom.

Pelēkajam zaķis sāka
augt jauns kažoks.

Vilks

Kad sivētiņi un vilcēns,
Vēl maziņi bija.

Tie draudzējās un spēlējās
Un kūleņus tie meta.

Pēc ziemas, kad tikās,
Tie paaugušies bija.

Un vilkam, tad zobi un nagi,
Pēc gaļas tie sniedzās.

Kaut kopā tie auguši,
Un blēņas tie darījuši,

Vilks tomēr tos apēdīs
Un nevienam to nestāstīs.

Vilks spalvu met, ne tikumu.

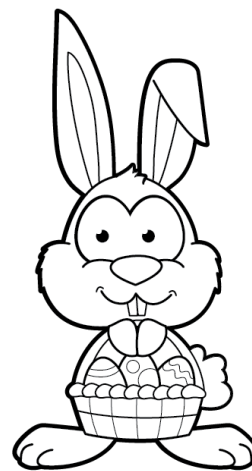
Dāvids Jānis, 4.a

Joku stāstini**Pelēkais zaķis**

Pelēkais zaķis spēlējās ar
peli. Pēkšņi pienāca klāt lācis.
Sāka pukoties, zaķis izbradā
kāpostu lauku. Pelēcis ausis
saslējis, acis plati izpletis, ap-
kārt skatījās. Pele, asti kustinā-
dama ķīķināja. Lācis aizvien
pukojās. Pelēkais zaķis atkal ar
peli spēlējās.

Nellijs, 4.a

Rūta, 4.a

Pīlēns Varis

Bij pīļu mātei desmit bērni,
Tie šī gada, ne pērnē.

Un visi auga paklausīgi,
Glīti, rātni, tikumīgi,

Tik lielākais, kam vārdā Varis

Bija paliels blēņdaris.

Reiz aizlīda līdz mežmalai,

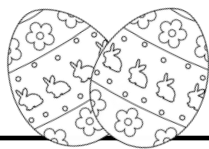
Kur lapsa gandrīz noķēra.

Ja mājas suns to neredzētu
Un lielo lapsu nepatriektu,
Tad plāni klātos pīlēnam
Un gala būtu dzīve tam.

Tad nabadziņš pie mātes skrēja,
Bet suns arvien vēl skaļi rēja.

Tā iet, ja māti neklausā-
To vienmēr atcerēties viņam!

Nadīna Ance Tomsone, 4.a

Skolā

Skolā eju, skolā nāku,
rakstīt glīti nedaudz māku.

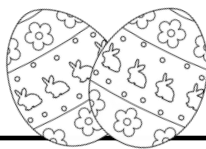
Man te skolā patīk viss,
nekas man nav apnicis.

Skolotāja man ir mīļa,
bērni čalo kā upe Nīla.
Doma man kā klases biedriem-
skolotāja skrien, tekot sviedriem,
Lai man būtu darbiņš jauks.
Žēl, ka nav tas konfekštrauks...

Skolotāja vienmēr smaida,
labos bērnus klasē gaida.
Vai skolotājai labi sokas?
Jā! Kaut viņai darba pilnas rokas.

Skolā ļoti patīk man,
kaut gan...
Ai, nu tas nekas,
ka kādi darbi nesokas.

Jasmīne Majore, 2.a

Lieldienu pasākumā folkloras darbnīcā tapušās tautasdziesmas

1.a klase

Lieldien' zaķis atlēca,
Olas katram atnesa,
Krāsainas un brīnišķīgas –
Visiem mums tās patika.

Pavasaris atnāca,
Lielo dienu atveda.
Visi bērni šūpojas –
Tagad odi nekodīs!

1.b klase

Lieldienas ir atnākušas
Ar baltām oliņām.
Zaķis nāca priecīg' prāt'
Visiem oliņas izdalīt.

Zaķītis atcīlpoja
Ar mazām kājiņām.
Visiem bērniem kārumi
Un "Priecīgas Lieldienas!"

2.a klase

Lieldieniņa, Liela diena
Tā bērniem prieka diena.
Zaķim liela darba diena
Gādājot saldas olas.

2.b klase

Lieldieniņas rītiņā
Agri gāju šūpoties.
Vista dēja skaistas olas,
Bērni skaisti darināja.

3.a klase

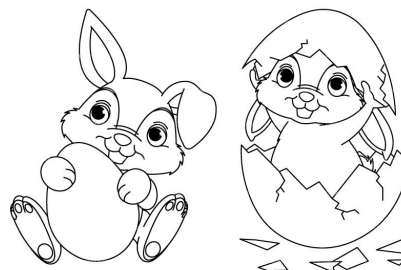
Kas to Lieldienu
Iešūpoja,
Tam auga rozītes,
Tam burkāniņi.

Lieldiena vaicāja:
Kur kārsim šūpoles?
Skaistajā plaviņā
Pie mūsu skolas.

Es neiešu ne ar vienu
Šūpolēs šūpoties.
Ieš' ar saviem klases biedriem
Tie man viegli pašūpos'.

3.b klase

Lieldieniņas atnākušas
Ar raibām oliņām.
Ejiet, bērni, meklējiet
Daudzraibās oliņas.

4.a klase

Nu es zinu, nu es jūtu
Lielā diena pienākusi.
Zaķīt's olas nokrāsojis,
Nu ir klāt Lieldieniņas.

4.b klase

Olas ripo, olas ripo,
Kas tās olas ripināja?
Skolas bērni sanākuši,
Tie tās olas ripināja.

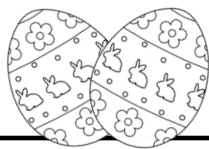
Lielas olas, mazas olas,
Kā tās olas krāsosim?
Ņemsim lapas, ņemsim skujas,
Ņemsim sniegpulkstenīt' ar'.

Redaktore - Lolita Valaņina

Korespondenti – sk. Lolita Valaņina, Katrīna Ķūrena, sk. Edīte Liedeskalniņa, Elīza Eglīte, Paula Eglīte, sk. Evija Kosīte-Vilķina, Ance Rubene, Matīss Rozmīņe, Ernests Jānis Kupčš, Areta Līva Krūmiņa, Sintija Grīnvalde, Heinrihs Ende, Emīlja Goba, Kristians Kovačš, Kristaps Ralfs Vanka, Amanda Penka, Kristiāna Mendziņa, Mārcis Tomsons, Ingars Ignatovs, Markuss Zvejnieks, Rūdolfs Treijs, Līga Anna Maurīte, Elizabete Kalniņa, Andrea Helēna Valjusa, Marta Uzkalne, Nadīna Ance Tomsone, Jasmīne Majore.

Dator salikums - Ritvars Zvejnieks

Korektore - Lolita Valaņina

Lielie lasīšanas svētki Rīgā

Salacgrīvas vidusskolas skolēni piedalījās Latvijas Nacionālās bibliotēkas rīkotajā "Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2015" noslēguma pasākumā. Nacionālās bibliotēkas Ziedoņa zālē pulcējās žūrijas eksperti no visas Latvijas. Viņiem bija iespēja iepazīt un uzklaut izlasīto grāmatu autorus- rakstniekus, tulkotājus, māksliniekus un grāmatu izdevējus. **Interesanti fakti** – žūrijas darbā 2015.gadā piedalījās kopā 19 000 grāmatu eksperti no 680 bibliotēkām no 19 valstīm Eiropā, Austrālijā un ASV (tai skaitā 60 latviešu centros ārzemēs)..... Vislielāko balsu skaitu **5+ klašu grupā** (2400) saņēma Tjeri Roberešta grāmata "**Vilks, kurš izvēlās no grāmatas**". Otrā lasītākā grāmata Pija Lindenbauma "Brigita un brāļi aļņi" un "Nenotikušais atklājums"- Mārtiņš Zutis. **9+** vecuma grupas eksperti par jaukāko atzina zviedru rakstnieces Rūses Lāgerkrances grāmatu "**Mana laimīgā dzīve**". Tālāk seko Nopola Sinika grāmata "Tā stunda ir sīdusi, Risto Reperi" un mums pazīstamās rakstnieces Luīzes Pastores detektīvs "**Pazudušais pērtiķis**". **11+**klašu grupā ar 1496 balsīm pārliecinoši atzītākā kļuva zviedru rakstnieces **Kristīnes Olsones "Stikla bērni"**. Tālāk sekoja zēnu ekspertu iecienī-

tākā Arno Jundzes grāmata "Kristofers un ēnu ordenis" un "Govs uz bagāžnieka" -autors Samauska Ieva. Jauniešu žūrijas **15+** 545 dalībnieki par interesantāko atzina R.Dž. Palasio grāmatu "**Brīnums**". 333 balsis saņēma vācu rakstnieka Volfanga Herndorfa piedzīvojumu romāns "Čīks" un ar 289 balsīm kā trešais lasītākais tika atzīts Sabīnes Košeļevas 21. gadsimta mīlas stāsts "Rīga- Maskava". **Vecāki**-grāmatu eksperti par vērtīgāko ir atzinuši latviešu rakstnieka Māra Bērziņa uzrakstīto romānu "**Svina garša**". Interesanti, ka 115 lasošie tēvi par interesantāko un pamācošāko grāmatu atzinuši Ingas Gailis un Anetes Meleces dzejoļu krājumu "Vai otrā grupa mani dzird?" Tikai meitenes visaugstāk novērtēja Annas Karijas romānu "Istā Rebeka", bet zēni -latviešu autoru fantāzijas un fantastisko stāstu krājumu "Zilie jūras vērsi". Bērnu grāmatu ekspertiem bija iespēja piedalīties ekskursijā un iepazīties ar Latvijas Nacionālās bibliotēkas ēku. Mūsu skolā šogad pieteicās, izlasīja un novērtēja "Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas" grāmatas 67 skolēni un 15 vecāki. Čaklākie lasītāji ir: **1.c klasē- 8 (skol. Dace Kaša) un 1.a-6 (skol. Iveta Kupča), 2.a klasē**

-9 (skol. Lolita Valaņina) un 2.b klasē-5 (skol. Evija Kosīte -Viļķina)

3.a klasē-6 (skol. Baiba Runce), 4. b klasē-6 (skol. Vineta Dance) un 4.a klasē- 5 (skol. Edīte Liedeskalniņa), 5.a klasē -5 (skol. Iveta Kupča) un 7.a klasē- 5 (skol. Ilona Antonova).

Jauniešu žūrijā piedalījās tikai Annija Neretniece no 9.a, Nensija Zande no 9.b, Elvita Līcīte no 11.klases un Guna Brenda Pogule- 12.a klase. Jāuzteic 2.a un 4.a klases jaunie grāmatu eksperti par to, ka ir iesaistījuši lasīšanas programmā arī savus vecākus (pa 4 katrā klasē). Vienīgais tētis, kas šogad bija aktīvs lasītājs ir Ivo Viļķins!

Visus mūsu skolas čaklos lasītājus LN bibliotēka 5. martā nespēja uzņemt, tāpēc š.g. 18. martā gan skolēni, gan viņu vecāki brauksim uz Rīgu, lai redzētu mūsu skaisto Gaismas pili! Neaizmirstam pieteikties pie bibliotekāres līdz 10. martam.

Paldies skolas vadībai par šī pasākuma atbalstu!

Salacgrīvas vidusskolas bibliotekāre Valentīna Kalniņa

Pasākums Gaismas pili

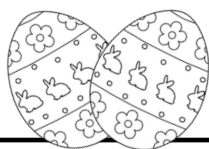
Jau otro gadu pēc kārtas es piedalos Bērnu žūrijā. Izlasīju visas Bērnu žūrijas grāmatas. Izlozes kārtībā 5.martā biju Latvijas Nacionālajā bibliotēkā.

Uz Rīgu brauca 13 bērni un skolotāja Valentīna. No savas klases biju vienīgā. Mēs

apmeklējām Imanta Ziedoņa zāli, kur notika pasākums. Par labāko grāmatu no 9+ grupas atzina "Vilks, kurš izvēlās no grāmatas". Pēc pasākumu mēs gājām ekskursijā pa bibliotēku. Mūs aizveda līdz 12 stāvam. Man bija bail, bet bija ļoti

skaists skats uz Rīgu un Daugavu. Redzējām arī Dainu skapi. Dainu skapī atrodas tautasdziesmas, kuras savācis Krišjānis Barons. No Bērnu žūrijas ieguvām dāvanas. Aicinu arī citus lasīt Bērnu žūrijas grāmatas!

Dagnija Kuka, 2.b

Brauciens uz Lasīšanas svētkiem

5.martā man tika dota vienreizēja iespēja braukt uz Latvijas Nacionālo bibliotēku, lai piedalītos Latvijas Nacionālās bibliotēkas rīkotajā “Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2015” noslēguma pasākumā. Ieejot šajā skaistajā ēkā, es jutos ļoti satraukta. Bibliotēkai ir 12 stāvi. Mēs tikām

līdz 11. stāvam. Pasākums notika skaistajā Ziedoņa zālē. Noskatījāmies Jūrmalas teātra izrādi. Pēc pasākuma gida vadībā devāmies ekskursijā pa bibliotēkas visiem stāviem. Ekskursijas laikā uzzināju, ka pasaulē mazākā grāmata ir vienas burtnīcas rūtiņas lielumā. Liela

interese mums visiem bija par slaveno Krišjāņa Barona Dainu skapi. Skapis izrādījās paša Dainu tēva augumā. Bibliotēkā uzzināju vēl daudz interesanta. Tur noteikti jāaizbrauc atkārtoti. Pasākuma beigās dabūjām arī balvas.

Madara Metuse, 2.a

Ekskursija ar bērnu žūriju uz Gaismas pili un uz Dzelzceļa muzeju

18. martā es ar bērnu, jauniešu un vecāku žūriju devāmies uz Gaismas pili un uz Dzelzceļa muzeju. Gaismas pilī mūs uzveda līdz 12. stāvam. Skats bija apbrīnojams, bet brīžos arī bailīgs. Visa Rīga bija redzama. Staigājot pa Gaismas pili, mums parādīja īsto Dainu skapi. Katrā stāvā bija ļoti daudz dažādām nodarbēm izmantojamu telpu. Mēs redzējām Audio vizuālo telpu tajā, kurā varēja skatīties filmas, multfilmas. Gaismas pilī katrs stāvs ir savā krāsā. Katra

bibliotēkas stāva krāsa ir izvēlēta, kādā bija mūsu bijušās naudas vienības lata banknotes. Mēs redzējām ļoti lielu grāmatu, kurai visas lapaspuses bija no zel-

ta. Lielajai grāmatai bija izmantots 1 kilograms zelta. Ir žēl, ka Gaismas pilī grāmatas nevar ņemt uz mājām, bet ir vērts tur aizbraukt. Pēc bibliotēkas apmeklējuma devāmies uz Dzelzceļa muzeju. Dzelzceļa muzejā mums parādīja vilcienus, kā tos vada. Vienā no tvaika lokomotīvēm kastē bija smiltis. Mēs nesapratām, kam smiltis domātas, bet mums izstāstīja, ka smiltis agrāk vajadzēja reizēs, kad slīdes bija slidenas. Izberot uz tām smiltis, lokomotīvi bija vieglāk

mēs dzirdam. Vilcieni ir dažādi, tāpēc to izraisītās skaņas arī ir dažādas. Dažas skaņas bija ļoti skaņas. Muzejā bija liels sliežu un vilcienu makets. Maketā bija dažādi vilcieni. Tie brauca pa slīdēm, reizēm apstājoties nelielās stacijās. Gide stāstīja un rādīja dažādus vilcienus, kurus izmantoja gan kravu pārvadāšanai, gan cilvēku, arī cietumnieku pārvadāšanai. Mums bija jāpasaka, cik ieslodzīto saguļ vienā kamerā. Mēs visi domājām, ka seši, jo bija sešas lāvas, bet izrādījās, ka 32. Uzzinājām, ka viens vilciens svēra ļoti daudz tonnu. Ekskursija gides vadībā pagāja nemanot. Daudzi skolēni nekad nav braukuši ar vilcienu, jo Salacgrīvā tas nav iespējams. Ir jauki braukt ar vilcienu. Šī ekskursija bija ļoti interesanta un izzinoša. Kad iekāpām autobusā, skolotāja Valentīna visus čaklos lasītājus apsveica ar nelielām balviņām. Izrādījās, ka mūsu klasē bija visčaklākie lasītāji-vairāk kā puse klases, arī skolotāja. Ēdām kliņģeri, dzērām sulu. Apmierināti par redzēto un piedzīvoto devāmies mājup.